

HANS KESTING

OVER ACTEREN

**'OP HET
TONEEL
KAN IK
KAN IK
HET
LEVEN
OVER-
ZIEN'**

TEKST ELS QUAECEBEUR

FOTO'S STEPHAN VANFLETEREN

**GROOT EN
STERK**
'Ja, ik ben een
grote, sterke
man. Maar ook
een bange,
verdrietige,
geestige man.'

HIJ SPEELT WEER DE SCHURK als Richard III in 'Kings of War'. Maar volgens Hans Kesting is het een misverstand dat hij altijd grote, sterke mannen zou spelen. 'Alsof ik alleen maar kan roepoeteren. Ja, ik zie er imposant uit. Maar dat is niet de reden waarom ik op het toneel sta en het is ook niet wat ik inzet bij het spelen.'

In afwachting van de aanvang van de repetitie bewegen de acteurs met een rol in *Richard III* zich tussen de decorstukken op het podium. Drie leren bankstellen en een stoel rond een salontafel met een kersenvlaai. Rechts een tafel met daarop drie ouderwetse telefoons in de kleuren wit, groen en rood. Aan weerszijden van de ruimte hangen spiegels. Deze zijn voor Kesting. De beroemde monologen van Richard houdt hij niet, zoals meestal gebeurt in uitvoeringen van dit stuk, tegen het publiek, maar tegen zijn spiegelbeeld. Een slimme keuze van Van Hove. Het werkt goed. Toen de regisseur een paar weken eerder de cast uitlegde wat zijn bedoeling was met de voorstelling, zei Kesting over 'zijn' Richard en de spiegels: 'Ik ben mijn eigen beste vriend'. Daaraan valt toe te voegen: zijn enige vriend. De megalomane gesprekken met zichzelf, overtuigend *creepy* gespeeld door Kesting, maken duidelijk hoe eenzaam hij is – voor, tijdens en na zijn zo gewilde koningschap.

GEVAAR EN SPANNING

Kesting schuifelt heen en weer door de ruimte, zijn benen in de X-stand, één schouder opgetrokken. Zijn linkerhand hangt slap langs zijn lange lichaam. Je ziet zijn lippen steeds dezelfde Shakespeare-teksten herhalen. Hij loopt naar zijn spullen, pakt zijn script, zoekt iets op. Dan terug naar het podium, alsmaar voor zich uit prevelend. Hij neemt plaats op een bank, wrijft over een vlekje op de zitting, ginnegapt wat met collega Aus Greidanus Jr. Andere collega Chris Nietvelt aait moederlijk over zijn bovenbeen.

Figo soest ondertussen rustig door. Hij is het gewend mee te gaan naar het werk van zijn baas. *Angels in America*, *The Fountainhead*, *Romeinse tragedies*, *Maria Stuart*; hij heeft het allemaal zien gebeuren.

Op aangeven van Van Hove kondigt een regieassistent aan dat ze gaan beginnen. Er worden drie scènes geoefend die middag. 1. Richard maakt Lady Anne het hof, midden in de rouw om haar man en schoonvader (Henry VI). Met succes, ondanks dat ze begint met hem in zijn gezicht te spugen. 2. Richard leidt zijn broer George, hertog van Clarence, behendig om de tuin en daarmee richting het einde van diens leven. 3. Richard treft zijn schoonzus koningin Elisabeth (vrouw van zijn broer koning Edward IV) en haar verwanten in een vrij ongezellige samenkomst rond de kersenvlaai. Haar ballingschap trotserend komt ex-koningin Margareta, weduwe van Henry VI, ook nog binnenvallen om verhaal te halen over de moord op haar zoon en echtgenoot: was getekend Richard III. Margareta, gespeeld door Janni Goslinga, scheldt hem uit: kromme gifpad, vernietiger der wereldvrede, getekend misgevoemd varken, krocht van de natuur, stuk afval van je vaders lendenen, schaamvlek van je moeder. Dit gaat nog een tijdje zo door tot Richard het niet meer kan verkroppen en haar naar de keel grijpt. Daar schrikt Figo van. Hij krabbelt overeind en observeert zijn baasje gedurende een paar minuten met een alerte blik. Dan gaat hij weer liggen. Je ziet hem denken: ik wist even niet wie ik voor me had, maar nu weet ik het weer, het is hem wel, zo doet-ie soms. Later omschrijft Ivo van Hove de door hem als 'absolute top' gewaardeerde acteur misschien wel zoals de hond het voelde en zoals je het ook ervaart als toeschouwer: 'Als Hans opkomt, hangt er direct iets in de lucht. Er zit een gevaar in hem.' En dan niet zozeer in de zin van geweld, maar meer in de zin van spanning. Over charisma valt niet te twisten en het is moeilijk uit te leggen. Maar als je het ziet, herken je meteen de onvermijdelijke aantrek-

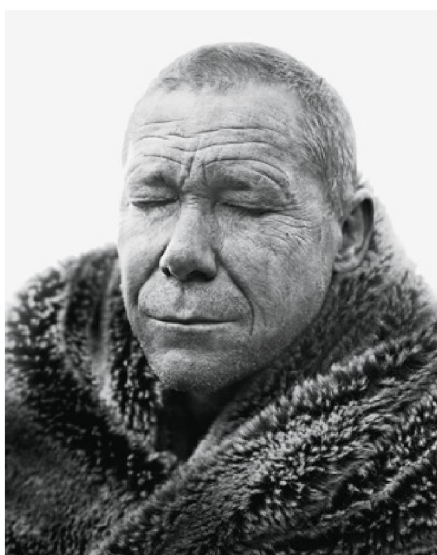
WINTIG APRIL, REPETITIEZAAL TONEELGROEP AMSTERDAM, STADSSCHOUWBURG. Figo, de teckel van Hans Kesting en zijn Braziliaanse echtgenoot Marcio, ligt te slapen naast de tafel waar Ivo van Hove, regisseur en directeur van Toneelgroep Amsterdam, op gedempte toon in gesprek is met een regieassistent. Ze zijn gebogen over het script van *Kings of War*. Daarin zijn de Shakespeare-stukken *Henry V*, *Henry VI* en *Richard III* samengevoegd in een bijna vijf uur durende voorstelling over leiderschap. De bezetting is groot. Veertien acteurs spelen vijfendertig rollen. Ramsey Nasr is Henry V, Eelco Smits Henry VI en Hans Kesting is Richard III.

In werkelijkheid schijnt de verminkt geboren Richard, die over Engeland regeerde van 1483 tot 1485, helemaal niet zo'n beroerde koning te zijn geweest. Shakespeare maakte van hem een geslepen, gewelddadig monster, een door zijn lelijke uiterlijk gefrustreerd en tegelijk narcistisch geworden machtswellusteling. Hij manipuleert, liegt, huichelt en ruimt alles en iedereen (zijn broer bijvoorbeeld) zonder gewetenswroeging uit de weg om te krijgen wat hij wil. Een feest voor een acteur.

In de repetitieruimte houdt een crew van een man of twintig zich bezig met de voorbereiding, aan tafels in de half duisternis enkele meters voor het podium. Geluids- en lichttechnici, cameramensen, assistent-scenografen, de dramaturg, kleedsters. Een man is op een laptop bezig met het ontwerp van de wijnvlek die het gezicht van Kesting zal ontsieren. Uit onzichtbare boxen komen onheilspellende geluiden. Overal en nergens duikt de Vlaamse scenograaf en lichtontwerper Jan Versweyveld op met een fotocamera die twee keer zo groot is als zijn hoofd. Hij vormt al jaren een hecht team met Van Hove.

‘Ik vind het dus eng om over het vak te praten, omdat ik de vinger er niet achter krijg.’

NIET ROMANTISCH ‘Acteren is een kunde.’

moet treden. Dat is het ook het leuke aan het vak. Repeteren heeft, vind ik, veel te maken met ontspannen. Goed blijven kijken, luisteren, nadenken, impulsen volgen, *whatever that may be*. En een beetje humor behouden.’

Binnenkort speelt u 's avonds 'Othello' terwijl u overdag repeteert voor 'Kings of War'. Het lijkt me zo moeilijk 's middags een Engelse dictator te spelen en een paar uur later een Moorse krijgsheer.

‘Dat is een te romantisch beeld. Acteren is wat ik het liefste doe, maar het is onzin te denken dat ik in een persoonlijkheidscrisis terecht kom als ik twee uiteenlopende figuren moet spelen op één dag. Acteren is een vak, een kunde. Het is altijd een kwestie van opperste concentratie en tegelijk ontspanning. Meer is niet nodig. Iedereen die zegt dat het wel zo is, overdrijft. Zeker bij een voorstelling die al zo vaak is gespeeld als *Othello*. Ik weet dat ik iets van de magie wegneem als ik er zo nuchter over praat. Dat merk ik soms bij nagesprekken. Mensen uit het publiek vragen dan vaak een beetje ontredder: “Ja maar hoe

kingskracht. Hans Kesting heeft dat. Of het nu is in een dragende rol op het toneel of in een bijrol in een serie of speelfilm. Zoals Atlas, afgelopen jaar in de verfilming van Annie M.G. Schmidts boek *Wipala*. Ouders keken matig gefascineerd mee met hun kinderen, tot ineens die kopergroen geschminkte brok charisma in beweging kwam, de aardbol naast zich neerlegde en begon te praten. Vaders en moeders gingen rechtop zitten. Wie is hij? Bij de aftiteling zagen ze het. ‘Ach natuurlijk, Hans Kesting. Meneer van de filmspoel? Mag hij een stukje terug?’ Want zo is het: als je Kesting één keer hebt zien spelen, wil je hem weer zien.

GEHANDICAPTE HUNCHBACK

Na de repetitie bestelt Kesting in Café Americain een croque-madame. De ober, even daarvoor in afwezigheid van de acteur nog van het minzame type, laat zich ineens van zijn meest joviale kant zien. ‘Monsieur, ik heb een madame pour vous.’ De speciale behandeling valt Kesting niet op. (‘Aardige mensen altijd hier, hè?’)

Het gesprek begint over de wijnvlek en de opgetrokken schouder. ‘Ik ben een grote sterke vent in het echt, best een uitdaging om dan een lichamelijk gehandicapte *hunchback* te zijn. En ik wil het niet te makkelijk afdoen met een saai hinkeltje of zo. De Duitse Richard die nu in Berlijn speelt, heeft werkelijk overal een prothese. Iets over zijn tanden, een nekbrace, een ding op zijn hoofd. Dat is de smaak van Ivo en Jan niet. Zij houden niet van hulpstukken. Ik wist van tevoren: er komt geen gefabriceerde bochel. Als ik iets wil misvormen aan mijn lijf zal ik het er zelf uit moeten halen. Ja, ik krijg die wijnvlek. Dat helpt wel.

‘Het leuke, en het engé, aan Richard III is dat hij al door een aantal fantastische Nederlandstalige acteurs is gespeeld. Gijs Scholten van Aschat. Jan Declair. Pierre Bokma, ook bij TA. Ik was toen Clarence. Het is een rol met een lange speelgeschiedenis. Geen blank canvas. Ik moet mijn Richard neerzetten. Mijn eigen Richard.’

Hoe ging dat vandaag?

‘Dat vind ik nu nog moeilijk te zeggen, na de tweede echte repetitiedag. Spelen is vasthouden en niet vasthouden. Hoe goed je de *mark* raakt en hoe soepel je van moment naar moment speelt... Ja, dat gaat de ene keer beter dan de andere. En wat gisteren fantastisch ging, moet je vandaag kunnen loslaten. Niet proberen letterlijk te herhalen ná dan zo geweldig ging, terwijl dat wel het niveau is waarnaar je reikt. Spelen is niet imiteren. Je moet elke scène steeds met een open vizier tege-

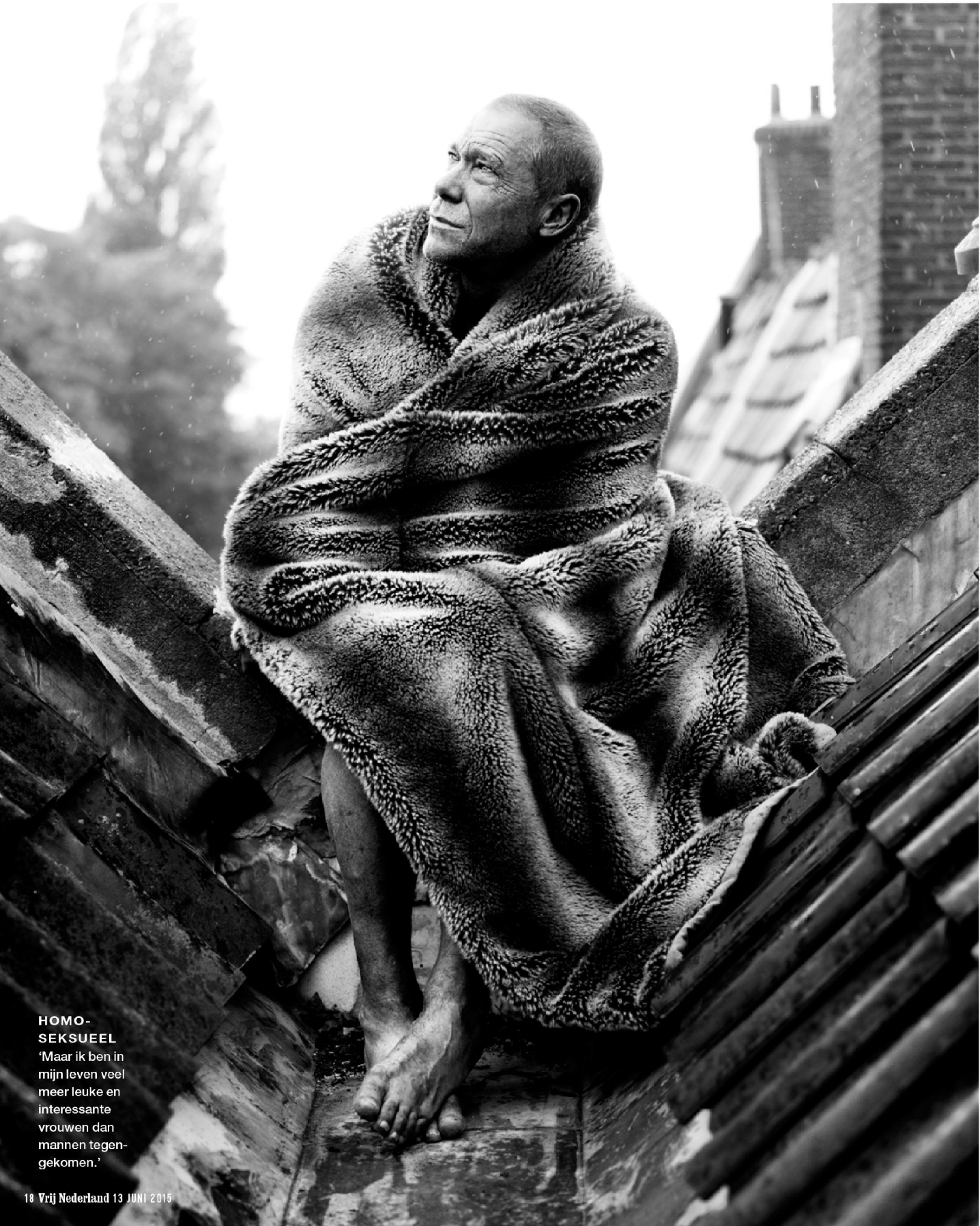
kunt u hier nou gewoon zo zitten?’ Eigenlijk moet ik antwoorden: “Mevrouw, als ik afga, ben ik in de kleedkamer nog wel twee uur bezig alles los te laten. Dan ga ik eens douchen en pas daarna zie ik de eerste contouren van Hans Kesting vaag opdoemen in de spiegel.” Maar zo is het niet. Ik speel en dat probeer ik zo echt en eerlijk mogelijk te doen. Ik ben er niet cynisch over; ik doe heel erg echt alsof. Snap je? Dat betekent niet dat ik een heftige rol met veel woede, verdriet en noem het allemaal maar op niet meeneem in mijn dagelijks leven. Alleen niet op een manier die mijn functioneren doorkruist.’ Hij zucht. ‘Jezus, ik vind het altijd snel gelul worden als je er zo over praat.’

Is het zo'n moeilijk vak om onder woorden te brengen?

‘Dat vind ik wel, ja. Het geldt vast niet voor alle acteurs. Zelf ben ik er huiverig voor uit te leggen wat het is of hoe je het doet. Ik kan wel de voorwaarden opnoemen die er moeten zijn om naar iemand te kunnen kijken – persoonlijkheid, plezier, pijn, poëzie, perversie – maar hoe het nou komt dat de een meer opvalt dan de ander en waarom je de een meer gelooft dan de ander? Ik weet het niet. Het is techniek, en iets onbenoembaars. Naar bepaalde acteurs word je toegetrokken. Een prachtig voorbeeld blijft Joop Admiraal. Als hij speelde, zag je dat het van binnen zinderde. Tegelijkertijd wist hij precies wat hij aan het doen was. Hij zat niet in een soort wollige wattenwereld. “Die man gaat echt kapot,” zeiden mensen dan. Dat was niet waar. Hij speelde heel goed dat hij kapot ging. Nou ja, goed, ik vind het dus eng om over te praten, omdat ik de vinger er niet achter krijg.’

LEEUWENTAAK

In 2008 ontving Hans Kesting de Louis d’Or voor zijn rol in *Angels in America*. In datzelfde jaar werd hij ook nog genomineerd voor deze prijs voor de vertolking van Marcus Antonius in *Romeinse tragedies*. Ook in 2005 had hij een Louis d’Or-nominatie, voor *Kruistochten*. Het is moeilijk voor te stellen dat hij ruim een kwart eeuw daarvoor de slechtste beoordeling had van alle zestig eersteklassers op de toneelschool in Maastricht, na de eerste drie maanden. Terugkijkend wijt hij dat aan zijn late openheid over zijn seksuele geaardheid. Voor zijn tiende wist hij al dat hij meer tot jongens was aangetrokken. Tot zijn 22ste hield hij het geheim, voor zijn ouders en zijn vrienden in Rotterdam, waar ook zijn vriendin woonde. ‘Ik leidde twee levens. In Maastricht ging ik naar homokroegen. In Rotterdam deed ik dat ook, maar dan stiekem en ik ging er soms naar par-

**HOMO-
SEKSUEEL**

'Maar ik ben in mijn leven veel meer leuke en interessante vrouwen dan mannen tegengekomen.'

‘In Maastricht ging ik naar homo-kroegen. Thuis hield ik de schijn op. Dat liep op een drama uit.’

ken. Thuis hield ik de schijn op. Dat liep op een drama uit, ook op school. Ik functioneerde slecht, gewoon omdat ik mijn kop er niet bij kon houden. Richard zegt ergens in het stuk dat hij zijn moeder als kind vaak hoorde zeggen dat hij met zijn voeten eerst ter wereld kwam. Nou, wat die homoseksualiteit betreft, heb ik me in alle bochten gewrongen om er maar niet gewoon mee naar buiten te komen.’

U had meer moeite met het zeggen dan met het zijn?

‘Ja, en toen ik het eenmaal had verteld, viel ook alles op zijn plek. Wat niet wil zeggen dat ik het makkelijk vond het samen met iemand te rooien. Na drie mislukte relaties ben ik twee jaar geleden voor de tweede keer getrouwd, met een heel leuke man bij wie ik me zeer geborgen voel. Mijn ervaring is wel dat ik in mijn leven veel meer leuke en interessante vrouwen dan mannen ben tegengekomen. Echt veel meer. Vrouwen bieden een vruchtbaardere bodem. Ze zijn makkelijker in de omgang, inspireren meer en ze kijken ook niet snel ergens van op: seksualiteit, intimiteit, plastische dingen, je kunt het overal over hebben. Ik kijk ook graag naar moeders met kinderen in de supermarkt. Dan zie ik mijn moeder voor me, met dubbele fietstassen naar de Gebroeders de Jong sjouwend. Elke dag weer dat zorgen, door weer en wind. Het is een leeuwentak.

Ik zou er trouwens niet aan moeten denken zelf kinderen te hebben. Twee keer is me gevraagd of ik donor zonder verantwoordelijkheid wilde zijn, door dezelfde vrouw en haar vriendin. De tweede keer dat het verzoek kwam, was ik seropositief. Ik heb toen helemaal uitgezocht of het kon. Ik schreef ze een lange e-mail met de uitleg dat mijn zaad gewassen kon worden, maar dat ik het begreep als ze dat eng of gek zouden vinden. Nooit meer iets gehoord. Ik kwam de vrouw die me destijds benaderde later nog eens tegen op het Westergasterrein, met een dikke buik. ‘Hé, je bent zwanger,’ zei ik. ‘Ja,’ riep een vriendin met wie ze was: ‘en niet van jou!’

Kijk, zo leuk en interessant zijn wij nou.

‘Zeg dat wel. Heel bot en ongevoelig, vind je niet? Echt een kutstreek eigenlijk. Ik heb dat voorval altijd onthouden.’

GRIEZELIGE BLIJDSCAP

18 mei, Studio West, Westelijk Havengebied. Cast en crew van *Kings of War* hebben zich verplaatst naar een grotere repetitiezaal, aan de rand van de stad. Het decor is enorm gegroeid. Er zijn witte ziekenhuisachtige ruimtes en gan-

gen achter het podium bijgetrokken. Via video-schermen kan het publiek meekijken wat daar gebeurt. In de achterwand zit op een paar meter hoogte een inham voor muzikanten en een countertenor. Eelco Smits speelt voor dood op een bed in een gang. Verder is het lawaaiërig.

Kesting komt geagiteerd over. Hij vraagt herhaaldelijk om stilte. Hij maakt tijdens onderbrekingen minder luchthartig contact met zijn collega’s. Hij doorkruist ook op die momenten constant het podium, voor zich uit pratend. Zijn Richard-houding is anders. De opgetrokken schouder en het slappe armpje hebben het veld geruimd. De X-benen zijn gebleven. En de wijnvlek zit erop. Dat heeft het gewenste effect.

Van Hove is kalm. Het is duidelijk dat hij weet wat hij wil en het tegelijkertijd fijn vindt als acteurs zelf met een betere oplossing komen als iets niet lekker loopt. Kesting krijgt weinig regie-aanwijzingen. De versier-scène met Lady Anne gaat nu heel goed. En ook de volgende scène waarin Richard nogal griezelijk zijn blijdschap uit over zijn geslaagde plannetjes is sterk. Van Hove is zichtbaar tevreden. Kesting ook. ‘Sorry, maar ik ben mijn tekst kwijt door de uitbundigheid van net.’ Hij lacht. De agitatie is verdwenen. De volgende dag drinken we koffie bij hem thuis op de Keizersgracht. Marcio is naar zijn werk. Figo ligt in zijn mand te slapen. Op de keukentafel ligt een uitvergrote glazen druiventros, onder de beroemde Artichoke lamp van Louis Poulsen. (‘Chinese replica, hoor. Ik zeg altijd tegen iedereen dat hij nep is. Dat mag niet meer van Marcio.’)

Hoe ging het gisteren?

‘We zijn goed bezig. De problemen die we nog hebben zijn normaal in deze fase.’

U leek in het begin wat geërgerd.

‘Ja, de set en alles eromheen kan soms zo groot en luidruchtig zijn. Soms wil je gewoon even stilte hebben. Gelukkig word ik niet meer drifstig. Zoals vroeger. Ik was ook een tijdje niet aan de beurt geweest. Dat maakte me zenuwachtig:

wat is ervan over, wat lukt nog? Ineens voelde ik tijdsdruk. Het moet nu gebeuren. Hoewel, als ik ergens een dag langer bij wililstaan, zal Ivo dat doen. De leukste Ivo die je kunt hebben, is in een repetitielokaal. We hebben een fijne relatie. Ik heb altijd vertrouwen in zijn plan met een voorstelling. Ik voel me veilig bij hem en daardoor durf ik veel te geven.’

Zit Richard goed in u? Of u in hem.

‘Ik zit op het juiste spoor. Wat ik lastig vind, is dat ik mezelf zo direct zie de hele tijd, door die spiegel. Wie kijkt er nou zo lang naar zichzelf? Dat doe je toch niet? Ook als acteur niet. Je kijkt wel, maar denkbeeldig, van bovenaf, *bird’s eye view*. Dat je weet wat je aan het doen bent. Letterlijk tegen je eigen gezicht praten, is ingewikkeld.’

Heeft dat met ijdelheid te maken?

‘Nee, juist niet! Ik vind het helemaal niet prettig om mezelf zo te zien, steeds te kijken naar Hans die doet alsof hij Richard is.’

Dat is toch ook een vorm van ijdelheid?

‘Vind je? Ik denk niet: wat een lekker ding, als ik in de spiegel kijk, los van die wijnvlek. Ook niet: god, wat een lelijke man. Gewoon, daar staat iemand die er wel aardig uitziet. Maar voor Riesjard – nee, wacht, ik moet Ritsjurd zeggen – vind ik het een leuke vondst. Het is interessant dat iemand die vanaf zijn vroege jeugd voortdurend voor gebocheld, slecht afgebakken zwijn wordt uitgemaakt zo graag naar zichzelf kijkt. De scheldpartijen vindt hij vreselijk, maar zijn uiterlijk fascineert hem. En hij slaagt erin een verhaal over zichzelf te vertellen dat niet strookt met de werkelijkheid.’

Speelt u graag de rol van machiavellistische intrigant? Dit is niet de eerste.

‘Ik wil rijke, interessante karakters spelen, niet per se schurken. Ik lees regelmatig over mezelf dat ik altijd grote, sterke mannen speel. Dat is een vergissing, gebaseerd op mijn verschijning. Ja, ik ben een grote man. Ik ben misschien ook wel een sterke man. Maar ik ben ook een bange man, een verdrietige man, een nerveuze man, een geestige man, een klein kind. Alsof ik alleen maar kan roeptoeteren. Ja, ik zie er imposant uit. Dat is niet de reden waarom ik op het toneel sta en het is ook niet wat ik inzet bij het spelen.’

Maar u werkt wel hard aan uw verschijning in de sportschool.

‘Ik sport veel, ja. Ik ben gewoon begonnen op een dag. Het had effect, ik heb talent voor

‘Ik vond mijn kop zo stom vroeger dat ik mezelf in mijn gezicht sloeg. Uit woede. Voor de spiegel.’

spiervorming. Dat gaf me iets meer zelfvertrouwen, want ik vond mezelf eigenlijk altijd tamelijk lelijk.’

Ach, hou toch op.

‘Nee, echt. Een groot, rond hoofd. Dun haar. Door dat sporten dacht ik: hup, dat lichaam ziet er in elk geval goed uit.’

Toch ijdel.

‘Tuurlijk. Als ik nu foto’s van mezelf zie uit die tijd vraag ik me af waar ik me druk over maakte. Maar goed, *youth is wasted on the young*, zoveel wisten we al. Ik vond mijn kop zo stom vroeger dat ik mezelf in mijn gezicht sloeg. Uit woede. Voor de spiegel. En dan zei ik: “Wat ben jij lelijk.” Ja, niet elke dag, hoor, maar het is wel gebeurd.’

Het tegenovergestelde van wat Richard tegen zichzelf zegt.

‘Ja, en het komt bij allebei voort uit onzekerheid. Voor Richard put ik uit dat gevoel. Er zit bij hem altijd iets in van: “En nu ik godverdomme, nu is het aan mij”. Hij gebruikt mensen en ruimt obstakels genadeloos uit de weg, om zijn zin te krijgen. Dat is niet mijn stijl, maar waar het vandaan komt, snap ik.’

Ging u niet ook sporten omdat u met het oog op de hiv-infectie zo gezond mogelijk wilde leven?

‘Ik ben nooit ziek geweest van hiv. Bij toeval ontdekte ik het omdat ik me geregeld liet testen. In de tijd van de wilde iT-feesten vree ik niet altijd veilig, *in the spur of the moment*. Dat is zo ingewikkeld aan hiv. Het raakt je in je seksualiteit, iets wat je toch eigenlijk zonder hinderingen wil beleven. Ik was altijd wel bang dat ik het had opgelopen. Van die angst keek ik niet op. Mijn hele leven was ik al redelijk hypochondrisch. Mijn moeder was ook zo. Gelukkig ben ik er nu een stuk minder maniakaal mee bezig.’

Nu hebt u iets.

‘Ja, ik heb iets. Al heb ik er weinig last van. Door de ongelooflijke medicijnen is het ziekteproces snel gestopt. Het virus is niet meer detecteerbaar in mijn bloed, ik ben niet besmettelijk en ik heb geen last van bijwerkingen. Het is een beheersbare kwestie. *Knock on wood*.’

Maakt het u weleens bang? Dat u bij een simpele verkoudheid denkt dat het er is.

‘Nee. Als ik ergens last van heb, denk ik eerder aan mijn hart of prostaatanker: alles waarmee je te maken krijgt naarmate je ouder wordt.’

Denkt u daar ook aan als u speelt?

‘Nooit. Het podium is magisch. Spelen is geen therapie voor me, maar altijd als ik opkom, voel ik me thuis, het is zo mijn habitat. Op het toneel kan ik het leven overzien. Dan heb ik er macht over, omdat ik een leven speel, gedurende zoveel uur, met dit einde, deze groep mensen en een grote of kleine verantwoordelijkheid. Ik neem mijn angst wel mee, maar niet zo letterlijk dat ik een paniekaanval krijg in de rol. Dat zal me eerder in de trein gebeuren. Nogmaals, ook dat heb ik niet meer zo. Ik probeer tegenwoordig zoveel mogelijk een lange neus naar de dood te trekken, te denken aan wat ik allemaal heb. Laatst zag ik een spotje van Kika kankerfonds terwijl ik stond te koken. Afgrijselijk die zieke, jonge kinderen en baby’tjes met opgeblazen hoofdjes van de medicijnen. Op zo’n moment denk ik: Jezus Hans, je moet niet zo zeiken ook zeg. En tien minuten later zit ik toch weer te zeiken. Dat gevoel van dankbaarheid is zo weinig bestendig, dat is het stomme. Het idee dat ik er ooit niet meer bij hoor, vind ik onverdraaglijk en ook onbegrijpelijk.’

GEBRADEN HAAN

28 mei, thuis aan de Keizersgracht, twee dagen na de tweede en laatste doorloop in Studio West. (Hierover uitweiden zou een aanschakeling van *spoiler alerts* opleveren.) De decorstukken en de wijnvlek zijn met vrachtwagens onderweg naar Wenen voor de première op de Wiener Festwochen, coproducent van *Kings of War*. Figo is al naar een lieve logeermevrouw in Midden-Beemster.

Kesting kijkt op de agenda in zijn telefoon. ‘Donderdag generale. Vrijdag première. Zaterdag spelen. Zondag spelen. Maandag terug. Dinsdag vrij. Dan première in Amsterdam. Ja, het is veel. Werken met Ivo gaat nooit op halve kracht. Gaandeweg de tournee vind ik steeds meer mijn evenwicht. In het begin heb ik soms de neiging me overal grenzeloos op te werpen, waardoor ik roekeloos met mijn

kracht omspring. Maar het gaat goed. Ik heb Richard stevig in mijn systeem zitten. Ik heb alle scènes zo vaak doorgespeeld in mijn hoofd. Ik doe niet anders, eigenlijk.’

U bent zeker van uw zaak?

‘Nou, in het algemeen zou ik wel wat zekerder willen zijn over wat ik voorstel en ben. Ik zit al zo lang aan het toneel en nu, met 54 jaar, heb ik nog steeds niet het zelfvertrouwen dat ik wil hebben. De onzekerheid gaat niet weg. Dat komt ook omdat ik er dag in dag uit mee bezig ben. Spelen kost zoveel levensenergie, ook buiten de repetities en de voorstellingen. Het moet gewoon lukken. Nou ja, ik wil ook niet dat in dit verhaal staat dat ik een enorm onzekere tobber ben. Zo erg is het nu ook weer niet, maar ik ken acteurs, ik noem geen namen, die veel zekerder van zichzelf zijn, of althans overkomen. Ik kan me nog zo die gewone jongen uit Rotterdam Crooswijk voelen, die nog wel een keer door de mand valt.’

Om de zaken even in perspectief te zetten: ene Ivo van Hove zei mij dat u een van de grootste acteurs van Nederland bent.

‘Dat is natuurlijk geweldig om te horen. En het gekke is dat mijn zelftwijfel me nooit belemmert als ik speel. Dan neemt de acteur het over en kan ik in een *split second* beslissingen nemen over de invulling van het karakter. Het openbaart zich op andere momenten. Als ik buiten aan het rennen ben, in de supermarkt of als ik niet kan slapen. Dat laatste komt regelmatig voor, want ik ben een slechte slaper.’

Zou die nachtelijke onzekerheid ook niet juist iets voor u doen, op het toneel?

‘Misschien wel, ik hoop het. In elk geval zou ik mezelf ook niet als een gebraden haan willen zien. Iemand die denkt: kom maar jongens, ik kan het gewoon. Niemand maakt mij wat. Dat is nog erger, al heb je daar zelf waarschijnlijk minder last van in je dagelijkse welbevinden.’

De laatste dagen voor een première zijn natuurlijk ook moordend.

‘Behoorlijk. Ik zou best vandaag al naar Wenen willen. Dan zijn we er maar, met z’n allen, in de sfeer. Tuurlijk, we kunnen nog vijf maanden sleutelen. Maar dit is wat het is: deze voorstelling, met deze acteurs, deze regisseur en dit decor. Het is tijd dat mensen komen kijken. Ik ben eraan toe. Richard kan naar buiten.’

**ZO ERG IS
HET NU OOK
WEER NIET**
'Het gekke is dat
mijn zelftwijfel
me nooit belem-
mert als ik speel.'